

Deres Kornélia

Jugoszláv démon

„igazából csak ismétél egy konyhát,
az apját, azt a rondát, rágós minden mondata”
(Pollágh Péter)

Telente Isten megérinti a tájat.
Lekaparja az embereket
a föld színéről.

Ünnepi és steril hangulat.
Mesés. Angyalkaváró.

Ilyenkor újránézem húszas éveim
szalagjait: kattognak a szemek.
Anya a csempezagú konyhában
szellemszívet készít,
apának meg korai agyvérzést.
Átlátszó anyagokat munkál meg,
és egy jugoszláv démonnal cimborál,
órapénzt dugdos a szájába bele.

Van egy felvétel, ahol
halottakkal táncolok.
Ropom. Roppanunk.
Itt már átlátni magamon.

Mint egy filmszakadás, surran a hangszáv,
feketébe mártják a képeket, úgy szopogatják.
Ízesen, kockánként.

A falon lógó képből kiszól egy ellenőr:
az egész családnak boldog
józanodást kíván.

Felhőkből gázálarcot (Rajna)

Pályáinkon mechanikus szívek, fejpántos futók mozognak egy nyolcvanas évekbeli popdal ritmusára. Divat lett a sport, új ez a század. A Rajna mellett több hektárnyi zöldet vettek birtokba izmos német lábak, páros ujjú patások, szellemkutyák. Az elme turistái: tövig tapossák a füvet. A színapszisok útján kisportolt futók rohannak, és közben valaki felhőkből gázálarcot varr a napnak. Az agy még dobog. Két cukor, három xanax.

T. Szabó László: Rejtély (frottázs, 52x42 cm, 2016)

T. SZABÓ L. 2016